

אם מדובר במסך האדום הענק המתנפף ברוח, שמאחוריו מקבלת היצאנית את לקוחותיה; בחייל הכושי שמנסה לדבר עם נערה נאפוליטנית, בעגלת-איכרים עמוסת ירקות ורתומת גברים העולה באחת הי סימטאות; או בהפגנת שבה התנועה הי צליל והצבע משתלבים יחד להעניק עוצמה לחוויה. מהרירי ובלתי-יגשכה דווקא הי סיום, שבו דמויות סימליות מן ה"קומדיה דל'ארטה" צועדות בכיכר העיר הריקה מאדם. ותוף מרעים בעוצמה מהישת אור ניים, ההליצן, פולצי'נלה כורע שוב ושוב ברך לפני קצין בורבוגני. ואילו בפינה חשך כה, היצאנית גוססת והצעיר שהקדיש חייו למפלגה צורה באימה: "הצילו!"

שרטור השתמש רק בשחקנים בני נאפולי, אלמונים, והפרשות שהוא מתאר לקוחות,

שחקנית אידה דה-יבנטו
התעשיינית היתה מאדאם

כמעט כולן, מן הכרוניקה הימית של העיר. אפשר לומר שמדובר בסרט אישי מאד, מאחר ששרטר עצמו נולד בשנה שבה מתחיל הסרט ובילה כמה משנותיו הראשונות בנאפולי. האיטלקים התרשמו עמוקות מן הדרך שבה הצליח לרדת ל" עומק נישמתם. והיו שאמרו כי כדאי היה אפילו להתמודד עם 14 הסרטים הניסיוניים המזורים שלו, אם זיהו התוצאה הסופית. וכאן נשאלת השאלה הנצחית: מי יביא אותה לישראל?

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב — פרובי'דנס, אשה לא נשאה, הטיפיל, ג'וליה.
ירושלים — ג'וליה פנטסיה.
חיפה — תמימים ופראים.

תל-אביב

*** **פרובי'דנס** (מודיאן, צרפת) — ליל סיטנים של סופר קשיש החושש ממיש פחתו ומסופו הקרב ובא, והבוקר שלמחרת. סרט מורכב, מסובך ומשובח של אלן רנה, עם ג'ון גילגוד, דירק בגארד, ח'ייד ורנה, אלן בורסטין ואיליין סטריץ.

ירושלים

*** **פנטסיה** (ירושלים, ארצות הברית) — המחשה חזותית של מוסיקה קלאסית, הנעה בין קיטש (בפאסטורלית) לבין אבסורקט (לפי מוסיקה של באך). עם הרבה הומור (בשולייית הקוסם של דיוקא) וביצוע טכני מושלם של אלפני דיסיני.
*** **אלימות בשכונות העוני** (עדן, ארצות הברית) — פול ניומן הצעיר מגלם את אלון היגרוף, רוקי מארציאנו, בסרט אשר הקדים את רוקי ב-20 שנה. וי עלה עליו מכל הבחינות. במאי: רוברט ויין.

חיפה

*** **התמימים והפראים** (פאר, ארצות הברית) — תמימות יפה של אסקיי מוסים. בנופים בהקים מלובן, מול תיכוכים מערבי מויק, גם כשאינו מתכוון לכך. סרט של ניקולס ריי עם אתונני קוויין בר תפקיד הראשי.

אהבת קיץ

וסתיו - לקיץ

רופא בכותרות (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — הוליווד הישנה והטובה מרימה את ראשה וקורצת שוב. שני כוכבים סולדיים, שני שחקני-מישנה מנוי סים, כמה בדיחות אופנתיות, וכמה בדיחות נצחיות, והסרט אינו יכול להיכשל. ואם לא יתרום מאומה לאמנות, הוא יסייע, ללא ספק, למאזן השנתי.

הכוכבים הפעם, הם ואלתר מתאו, כרופא שהתאלמן ורוצה לטעום מן הפירות האסורים, שמהם התנור במשך שלושים השנים הממושמות שעברו עליו, וגלנדה ג'קסון, כגרושה שחלק מפרנסתה על אפיית עוגות גבינה. השניים מתוודעים זה לזה בבית-חולים, שם מציל מתאו את ליסתה של ג'קסון מידיו של רופא סנילי. ההיכרות נמ שכת בתוכנית טלוויזיה על האתיקה הרפואית, וכצפוי במיתולוגיה ההוליוודית, פורחת לסיפור אהבה, שאף אחד משני הציניקאים המתחכמים אינו רוצה להודות ברצינותו.

הבדיחות שבאופנה מתייחסות בעיקר למצפון המיקי-צועי המפוקפק של רופאים מסויימים, ולשאיפות העצי מאות של נשים שאינן מוכנות עוד לנגן כינור שני. הבדיחות הנצחיות הן אותן בדיחות על היחסים שבנינו לבניה, המורכבים על הנוסחה הקלאסית של סיפור האהבה

מתאו וג'קסון — הרופא והאופה

הקולנועי: בחור אהב בחורה, בחור עזב בחורה, בחור זוכה בבחורה. אפשר, כמובן, להחליף בין הבחור לבחורה. אשר לשחקני-המישנה: ארט קארני הוא מנחל בית-החולים הסנילי שמתעקש לשמור על מישרתו, וריצ'רד בנא'מין הוא חבר טוב המשיא עצות.

נותח עם חורים

חטיפה בשעת האפס (הוד, תל-אביב, אנגליה) — ארצות הברית מתכננת טיסה לחלל. הכל

מוכן לשילוח החללית, והאסטרונאוטים עולים לתאם. לפתע, רגע לפני ההמראה, הם נחטפים, מובלים לאולפן טלוויזיה מוסתר, שבו מאלצים אותם לשר, בתוך תפאורה של מא-דיס, את הנחיתה המפוברקת על כוכב הלכת, שעה שי-החללית עצמה חגה במרחב בלתי מאוישת.

מאחרי המעשה הזדוני הזה עומד המימסד המדעי, החושש כי הטיסה עשויה להיכשל. במיקרה כזה יקוצצו תקציביו במידה ניכרת. אנשיו משתפים פעולה עם פולי-טיקאים מושחתים ועם שירות-חשאי שממלא פקודות מבלי להרהר במסוריות. המזימה נכשלת, בסופו של דבר, משום שעיתונאי אחד שואל יותר מדי שאלות, ושלושת האסטרונאוטים מספיקים להימלט, ברגע האחרון, משוביהם.

החורים בתסריטו של פיטר הייאמס (שהוא גם הי במאי) מספיקים כדי למלא ספר שלם. לדוגמה: אם מדען זוטרי, במרכז הבקרה של יוסטון, יכול להבחין בפקר שבו הזמן הדרוש לשידורי החללית להגיע למרכז הבקרה, לבין הזמן הדרוש לשידורי אולפן הטלוויזיה הסודי, אין ספק שגם תחנות הבקרה של המעצמות האחרות יכולות להבחין בכך (וארצות-הברית, ככלות הכול, אינה המעצמה היחידה בעולם). ואם השירות-החשאי מחסל טרדנים, מדוע הוא מתמהמה כשמדובר בעיתונאי מפורסם וחסר-חשיבות, ומסתפק רק בהפחדתו? להייאמס הפתרונים.

אשר לעבודתו כבמאי, הוא אהב מאד להשתעשע

גולד מחפש סקופים

בתנועות מצלמה ארוכות, ולעתים מורכבות, שאין להן שום קשר ישיר לסיפור שהוא מספר. ואשר לאוסף הכוכבים (דרגה ב') שמשרתים אותו, נראה בעליל שאלה לא הת-אמצו לצאת משיירתם. אליוט גולד מצפצף שוב על המימסד ועל המוסכמות, האל הולברוק דואג ומכוון גבותיו, קארן בלק הוזמנה רק כדי שיהיה מי שיתחכם עם גולד וישוחח עמו על תנחות במיטה, וטלי סאבאלס מחליף אמנם את מחלצות קו'אק בסרבל של טייס-יריסוס, אבל על מש-קפיו אינו מוותר. אולי לא רצה לראות מה מתרחש סביבו.

אופנה ניושנת

בוטיק המין (צפון, תל-אביב, צרפת) — סרטי שמירא, מפיצי הסרט הזה, זכאים לתבוע את

הצנזורה על הנוק הכספי שנגרם להם בשל פסילת הסרט במשך כמה שנים. אילו הוצג כאשר הובא לישראל, יכול היה להתחדר במשהו מן החידוש, הרענונות או האופנתיות. היום, אחרי כל מה שהוקרן על מסכי הקולנוע בשנים האחר-רונות, אין הוא הרבה יותר מבדיחה טפלה שעבר זמנה. מה היה פסול בסרט קטן שכזה — רק לקברניטי המור-סר המאובקים מירושלים הפיתרונים. כל מה שהבמאי-שחקן קלוד ברי רצה לעשות בסרט זה, זו בדיחה קטנה ובלתי-מזיקה על אופנת המין, כאשר זו פשטה, לפני שנים, באי-רופה. גיבורו הוא סוחר ספרים שפושט רגל משום שאיש אינו מתעניין עוד בספרות יפה. יום אחד הוא משתכנע להפוך את העסק לבוטיק מין, ולא זו בלבד שהכספים מתחילים לזרום לקופתו בנחשול אדיר, אלא שהוא עצמו נופל קורבן לפיתויי הסחורה שהוא מציע. אבל בעמקי נשמתו הוא נשאר בורגני קטן, המתייסר בכל פעם שהוא חושב על האפשרות לבגוד באשתו, ומסמיק כשמשוחחים על נושאים שמתחת לחגורה.

מי שמתעקש, יכול למצוא בסרט סממנים אוטוביוגרפיים, כבשאר סרטינו של ברי: אבי אשתו, גרגואר אסלן, עבר

מריאל בודק ישבנים

לכאן מסרט קודם, "מול טוב", בעיות המישפחה מוכרות כבר, ומצוקת האמנות הרצינית, שמוכרת עצמה לפורי נוגראפים, יכולה להיות גם מצוקת הקולנוע ולא רק מצוקת הספרות. אבל העניין מוצג בצורה שטחית, ושחקנים כמו ז'וליט ברטו, ז'אן פיאר מריאל, או קאתרין אלגרה נראים כה בלתי-מרותקים, שאין להתייחס אליהם ברצינות.